మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

తలుపు దబదబా బాదిన చప్పుడుకి ఉలిక్కిపడి లేచింది మహా.

కాసేపు తనసలెక్కడ వుంది కూడా అర్ధంకాలేదామెకు.

మళ్ళీ తలుపు టకటక.

కళ్ళు నులుముకుని చుట్టూ పరికించి చూసింది. అప్పుడర్ధమయింది రాత్రి ఘటన.

ఇక్కడ యిలాంటి వాతావరణంలో తను నిద్రపోగల్గిందా? నిజంగానే చాలా ఆశ్చర్యపోయింది మహా.

ఆ వెంటనే మంచం మీంచి దూకి వెళ్ళి తలుపు తెరచింది.

ఎదురుగా అమ్మాజీ... నవ్వుతూ "పడుకున్నారేటి? అయ్యో లేపేసానా?" అంది అమ్మాజీ నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా.

మహా ఏం జవాబు చెప్పకుండా అమ్మాజీ రావడానికి దారిచ్చి మంచమ్మీద కూర్చుంది.

అమ్మాజీ మరేం పట్టించుకోనట్లుగా చొరవగా వచ్చి అక్కడున్న ఒకే ఒక్క కుర్చీలో కూర్చుని "అన్న రాలేదేటండీ?" అనడిగింది.

లేదన్నట్లుగా తలూపింది మహా.

"అయ్యబాబో, టయిము ఒంటిగంటేసేసిందండి. ఏవీ తినపోవడమేటండి?" అంది గాభరాగా.

"ప్రొద్దున్న టిఫిను తిన్నానులే" అంది మహా.

"చాల్లెండి. మిమ్మల్ని చూస్తుంటేనే తెల్సిపోతంది ఏం తిన్నారో. నేనెల్లి ఏవన్నా అట్టుకొచ్చేయనాండీ?" అంది అమ్మాజి.

"వద్దొద్దు. సుబ్బూ వస్తానన్నాడు" అంది మొగమాటంగా మహా.

"చాల్లెండి. ఎదవ కబుర్లలాగే చెబుతాడు. ఏ వసూలుకో ఎల్లేడంటే రోజులు రోజులు రాడు. ఇక్కడేనండి. ఆ ఎదురు సందులో సుబ్బరాజు ఒటల్లో బోజనం బాగానే ఉంటది. వస్తారా తీసుకెల్తాను" అంది అమ్మాజీ పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా.

"వద్దొద్దు" అంది మహా.

ఇంతలో పాపాయమ్మ లోపలికి తొంగి చూసింది.

"నువ్విక్కడున్నావేంటే.. ఒక్కిదానా.. ఆ సామానంతా తోవనేలేదు" అంటూ లోపలికొచ్చింది. ఆమె మాట్లాడుతున్నది అమ్మాజీతో. కానీ చూపంతా మహామీదనే ఉంది.

"తోవుతలే మామ్మా. ఇప్పుడే ఇన్ని నీళ్ళు పోసుకొనెచ్చా. పాపగారు అన్నం తిన్లేదంట. ఆ సంగతి కనుక్కుందావని."

పాపాయమ్మ "నువ్వు లేవ్వే.." అంటూ కుర్చీలోంచి అమ్మాజీని లేపి తను కూర్చుంది.

అమ్మాజీ లేచి అక్కడున్న స్టూలు మీద కూర్చుంది.

పాపాయమ్మ ఆయాసంగా కూర్చుని "ఆ టూలు పీట నా కాళ్ళకిందెయ్యవే. పొద్దుట్నుండి కింద కూసుని కూసుని అట్లేసి కాళ్ళు గుంజేస్తన్నాయ్" అంది.

అమ్మాజీ స్టూలు ఆవిడ పాదాల క్రిందకు తోసి క్రింద చతికిలబడింది.

మహా అదంతా చిత్రంగా చూస్తున్నది.

పాపాయమ్మ పై కప్పుకేసి చూసి "ఇదేటిది, ఫేనింత స్పీడుగా ఎట్టేసారు. ఇది గాలికి ఎండాకులా ఎగిరిపోద్ది" అంది అమ్మాజీ వంక చూసి వెటకారంగా నవ్వుతూ.

"ఊరుకో మామ్మా కొత్తోళ్ళ దగ్గర కూడా ఎదవ ఎటకారాలూ. నేనెగిరిపోకుండా పట్టుకోడానికి నువ్వు లేవా లంగరేసిన స్టీమర్లా" అంది అమ్మాజీ.

వాళ్ళ మాటలు విచిత్రంగా వున్నాయి మహాకి.

అయినా వాళ్ళు ఒకళ్ళ నొకళ్ళు హేళన చేసుకుంటున్నారని అర్థమవుతోంది.

అయినా వాళ్ళు కోపాలు తెచ్చుకోవడంలేదు.

ఇద్దరూ హాయిగా నవ్వుకుంటున్నారు.

నిజంగానే అమ్మాజీ చాలా సన్నగా వుంది. ఆ అమ్మాయి కట్టుకున్న చీరే ఆమెని ఈడ్చుకు పోతున్నట్లుంది.

ఇక పాపాయమ్మ సరేసరి.

పెద్ద నీళ్ళ డ్రమ్ము మీద ఇత్తడి చెంబు బోర్లించినట్లుగా తలకాయ. అక్కడక్కడా గోదావరి డెల్టాపాయల్లా జుట్టు. దాన్ని బిగించి రబ్బరు బేండు వేసింది. కాళ్ళు పాపం వాచి ఉన్నాయి. ఏ రంగో తెలీని వెలిసిన వాయిల్ చీర – లూజు రవిక కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతున్న బీదరికం.

అమ్మాజీని చూస్తే అసలు ఆ అమ్మాయి తిండి తింటుందో లేదోనన్నట్లుగా ఉంది. మాట మాత్రం ఖంగున వస్తున్నది. నవ్వు మొహం. అయినదానికి కాని దానికీ నవ్వుతూనే మాట్లాడుతోంది.

"పాపగారన్నం తిన్లేదంట. సుబ్బరాజు ఒటేల్నుండి తెస్తానంటే వద్దంటున్నారు" అంది అమ్మాజి.

"నీ మొహం సంతకెల్ల. పెద్దోల్లు అయ్యేటి..టారు ఒటేళ్ళల్లో గడ్డిపెట్టినా తింటారు. అలాటి సోట తినరు." అంటూ మహా వైపు చూసి "ఇంతకీ నువ్వేటవుతావేటి మా సుబ్బుగాడికి. సుట్టానివా?" అని ఆరాగా అడిగింది పాపాయమ్మ.

కాదన్నట్లుగా తల అడ్డంగా తిప్పింది మహా.

"నేనప్పుడే అనుకున్నాలే. ఈ జడ్డిగాడికి నీలాటి సుట్టాలేటి?" అంది పాపాయమ్మ.

"మరేటని ఈడి కొంపకొచ్చేవూ? ఇక్కడుందావనే?" అంది పాపాయమ్మ తిరిగి.

మహాకి ఏడుపొస్తున్నది. అసలే ఆకలి. వీళ్ళేమో వెధవ ప్రశ్నలూ.

అమ్మాజీ మహా మొహం కేసి చూసి అర్థం చేసుకుంది. "ఊరుకో మామ్మా. అసలే ఆవిడగారాకలి మీదున్నారు. ఎదవ పెశ్నలేస్తావేటి? రెండు పుల్లట్లేసుకురారాదూ" అంది గదమాయిస్తూ.

"అయ్యో ఇప్పుడే కుంపటార్పేనే" అంది పాపాయమ్మ నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా. ఆ వెంటనే "ఆఁ ఆఁ నీకని రెండట్లు గూట్లో పెట్టొచ్చాను. ఎల్లి తీసుకురా" అంది మళ్ళీ.

మహా ‘వద్దొద్దు‘ అంటున్నా అమ్మాజీ తేవడానికి పరిగెత్తింది. పాపాయమ్మ మహావైపు సీరియస్సుగా చూస్తూ "ఇదిగో పాపా! పాపాయమ్మ పుల్లట్లంటే మరీ సీపనుకోకు. పెద్దపెద్దోల్లే పొట్లాలు కట్టిచ్చుకెల్తారు నా దగ్గర. సూడ్డానికి పేదోల్లవే గాని శుచిగా తానవాడి దేవుడికి దణ్ణవెట్టుకుని పేటుల్లో అరిటాకు లేసి మరి ఎడతాను. తెలుసా!" అంది గర్వంగా.

ఇంతలో అమ్మాజీ స్టీలు పళ్ళెంలో వేసిన అరిటాకులో రెండట్లు, శుభ్రమైన గ్లాసుతో నీళ్ళు కూడా తెచ్చి "తినండి" అంది మంచమ్మీద పెట్టి.

మహా ఇబ్బందిగా చూసి "వద్దు ఆకల్లేదు" అంది.

పాపాయమ్మ అసహనంగా చుసింది మహావైపు.

"నాకోపిక లేదు నువ్వు జెప్పవే పిల్లా!" అంది అమ్మాజీ కేసి చూస్తూ.

అమ్మాజీ మహా కాళ్ళ దగ్గర కూలబడింది. "గొప్పలు చెప్పకూడదుగాని మామ్మ అట్లకి చాలా డిమాండండి. సుట్టుపక్కల పెద్దోల్లు కూడా వచ్చి తింటారు. మామ్మకి ఓపికా డబ్బూ లేకగాని.. లేకపోతేనా టారు ఓటేలు కట్టేసేది. ముందు రుచి చూసి చెప్పండి అంది"

"అంత పెద్ద మాటలెందుకు లేవే. ఆకలేస్తే ఆ పిల్లే తింటది పద పోదాం. ఇంతవొరకూ ఒణ్ణం తిన్లేదు. కాసేపుంటే ఆ కోడలు రాచ్చసి కావుకావని కేకలెడతది" అంది పాపాయమ్మ కుర్చీలోంచి భారంగా లేస్తూ.

అప్పుడే సరిగ్గా సుబ్బూ లోపలికొచ్చి ఆ యిద్దర్నీ చూసి "మీరు చేరారా యిక్కడ?" అన్నాడు.

"ఆఁ నువ్వయిసు పూటు తెచ్చి అట్టే పెట్టేవని తిందావని వొచ్చేం. ఒక మడిసిని తీసుకొచ్చేక బతికేరా సచ్చేరా అని సూడక్కర్లే? ఆ పిల్లకి ఒణ్ణవెట్టద్దా?" అంది పాపాయమ్మ మందలిస్తున్నట్టుగా.

సుబ్బు మహావైపు చూసి "సారీ, పని మీద ఆలస్యమైంది. భోజనం తెచ్చాను" అన్నాడు.

పాపాయమ్మ వెనకాల అమ్మాజీ కూడా బయటకి అడుగులేసింది.

గుమ్మం దాటిందో లేదో "ఇంతకీ ఆ గుంటెవరే? ఈ సన్నాసోణ్ణి పేమించిందా? శని బాగా నెత్తికెక్కేసినట్టుంది సూస్తుంటే" అంది పాపాయమ్మ.

అమ్మాజి ‘ష్‘ అనే లోపునే స్టీలు గ్లాసొకటి స్రరున వచ్చి పాపాయమ్మ కాళ్ళదగ్గర పడింది.

పాపాయమ్మ ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగి చూసి "ఎదవ సచ్చినోడా.. పెద్దంతరం సిన్నంతరం లేదు నీకు. గ్లాసిసిరేస్తావా పెద్దదాని మీదకి" అంది కోపంగా.

"ఇంక చాల్లే పద. నువ్వసలు ఎదవ్వాగుడు వాగందే నిమిషముండలేవు. ఇంకెల్లి ఇంత తిని పడుకో" అంటూ తన వాటావైపు వెళ్ళిపోయింది అమ్మాజి.

సుబ్బు తలుపులు మూసి తాను కొత్తగా కొనుక్కొచ్చిన గాజు ప్లేటులో భోజనం పెట్టి గాజుగ్లాసుతో నీళ్ళు కూడా పెట్టి "తిను" అన్నాడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

పాపాయమ్మ మాటలు ఎలావున్నా ఆ వాతావరణం నచ్చక బిత్తరపోతూ కళ్ళనీళ్ళతో సుబ్బూ వైపు చూసి "ఆవిడేంటేంటో మాట్లాడారు" అంది.

"అలాగే మాట్లాడతారు. నీకు నచ్చినట్లుగా వాళ్ళు మాట్లాడలేరు. నువ్వొచ్చింది వాళ్ళున్న చోటికి. అందుకే నిన్ను మీ ఇంటికి పంపిస్తానంటున్నాను. ఇప్పుడయినా ఎడ్రస్ చెప్పు. వదిలేస్తాను" అంటూ అక్కడున్న పుల్లట్లు చూసి "అరె పాపం, మామ్మ నీకోసం అట్లు

తెచ్చిందా? అనవసరంగా తిట్టాను" అంటూ ప్లేటందుకుని తింటూ "ముందన్నం తిను లేకపోతే తీసుకెళ్ళి రైల్వే స్టేషన్లో వదిలేస్తాను. నాకేంటీ సంత?" అన్నాడు చిరాగ్గా.

ఆ మాట వినగానే భయంతో తినడం మొదలెట్టింది మహా. "నేనేం అక్కడా ఇక్కడా అల్లాటప్ప హోటల్నుంచి తేలేదు. గోదారొడ్డున ఈ మధ్యన కట్టిన మంచి హోటల్నుండే తెచ్చాను" అన్నాడు.

మహా ఏం మాట్లాడకుండా తింటూ అతనివైపు క్రీగంట చూసింది.

సుబ్బు దోసెలు మహదానందంగా తింటూ "ఏ మాట కామాట చెప్పుకోవాలి ముసల్ది బ్రహ్మాండంగా వేస్తుంది దోసెలు. తిన్నావంటే వదలవు. ప్రొద్దుట నే తెచ్చేటప్పటికి ముసల్ది దుకాణం తెరవలేదు" అన్నాడు సుబ్బు.

"సుబ్బూ"

తలెత్తి చూశాడు సుబ్బు.

"సారీ నిన్నలా పిలవొచ్చా? అయి మీన్ అందరూ నిన్నలానే పిలుస్తున్నారు కదా!" అంది మహా సందేహంగా.

"పిలువ్. అదేగా నా పేరు. ఇంతకీ సంగతేంటి?"

"నువ్వేమీ అనుకోకపోతే మనం ఇంకోచోటికి అంటే ఓ రెండుగదులు కనీసం టాయిలెట్ వున్న యింటికి మారొచ్చుకదా!" అంది నసుగుతున్నట్లుగా.

కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూశాడు సుబ్బు.

"ఏంటి తల్లీ? అంటే నువ్విక్కడ తిష్టవేయడానికే నిశ్చయించుకున్నావా? నీ కోసం నేనిల్లు మారాలా? ఇప్పటికే నా జేబుకి చిల్లు పెట్టేస్తున్నావ్. సాయంత్రం బాటిల్ కొచ్చే డబ్బులు నీ టిఫిన్లకి, భోజనాలకి ఖర్చుపెట్టేస్తున్నా. ఇంకా నయం. ఎక్కడన్నా పేలస్‌లోకి తీసుకెళ్ళమన్లేదు. లాభంలేదు. రేపు రెక్కట్టుకుని నిన్ను ఏ చొల్లంగి సంతలోనన్నా వదిలేస్తే కానీ నాకు సుఖముండదు." అన్నాడు చిరాగ్గా.

"అది కాదు"

"ఏది కాదు?" అంటూ తను తెచ్చిన బాగ్‌లోకి చూస్తూ "అయ్యో నీ గొడవలో పడి అమ్మాణమ్మగారి సంగతి మర్చేపోయాను. పాపాలు కూడా చేయించేస్తున్నావు నా చేత నువ్వు" అంటూ గబగబా లేచి "అమ్మాజీ" అని కేకపెట్టాడు సుబ్బు.

అమ్మాజీ "వస్తున్నా అన్నా" అంటూ తోముతున్న గిన్నెలొదిలేసి చేతులు కడుక్కుని పరిగెత్తుకొచ్చింది.

"సారీ అమ్మాజీ, అమ్మాణమ్మగారికి భోజనం తెచ్చాను. ఈ సందట్లో పడి మరచేపోయాను. తీసుకెళ్ళి కాస్త యిచ్చిరా! అసలేమన్నా తిన్నదో లేదో పాపం" అన్నాడు సుబ్బూ నొచ్చుకుంటూ.

"పొద్దున్న నీ ఖాతాలో రాసి అట్లు తీసుకెళ్ళిచ్చానన్నా" అంది అమ్మాజి అతనిచ్చిన బాగ్ అందుకుంటూ.

"మంచి పని చేసేవ్. గబగబా యిచ్చిరా పాపం" అని చెయ్యి కడుక్కుని చాప పరచుకుని పడుకున్నాడు సుబ్బు.

ఆ వెంటనే అయిదునిముషాల్లో నిద్రలోకి జారుకుని గుర్రు పెడుతున్న సుబ్బుని చూసి కసిగా పళ్ళు కొరుక్కుంది మహా.

'కొరకరాని కొయ్య. మాట వినడు. నిజంగానే తనని పంపించేస్తే ఎక్కడికెళ్ళాలి తను? ఎక్కడికెళ్ళినా వాళ్ళు తన తండ్రికి తెలియజేస్తారు. తనని ఆ దిబ్బరొట్టిగాడికిచ్చి పెళ్ళి చేసేస్తుంది తల్లి. ఆవిడకి ఆస్తులు, డబ్బు, నగలూ తప్ప మరేది అందంగా కనిపించవు. అసలు వాడితో పెళ్ళేంటి, అసలు వాడికి పెళ్ళేంటి చింపాంజీ వెధవ' మహా మొహం జుగుప్సతో నిండిపోయింది.

మళ్ళీ కౌశిక్, రాణీలు గుర్తొచ్చారు.

ఎంత మోసం? ఎంత దగా? కోతిని కుక్కని నమ్మొచ్చుగాని మనుషుల్ని నమ్మకూడదు. తననెంత ఛీట్ చేసారు. పైగా తను సైకో అట. తను చేసిన దగాని మోసాన్ని కప్పిపుచ్చుకోడానికి అవతలి వారిమీద ఎంత తేలిగ్గా నిందలు వేసి ప్రచారం చేస్తారు. వీళ్ళకసలు ఆత్మలున్నయా? కన్నీళ్ళొచ్చాయి మహాకి.

సుబ్బు గుర్రు చిరాగ్గావుంది.

నిద్రపోతున్న సుబ్బూ వైపు చూసింది.

తల పక్కకి పెట్టి చాపమీద బోర్లా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు - ఈ లోకంలో లేనట్లుగా.

చెదరిపోయిన క్రాపు, ఎండలో తిరిగి నల్లకప్పేసిన శరీరం - అయిదడుగుల ఆరంగుళాలుంటాడేమో, మాసిన జీన్స్ చెమటకంపు టీ షర్టు - బలిష్టంగా వున్న శరీరం - అసలు మంచోడేనా? ఇంకా వచ్చి ఇరవై నాలుగ్గంటలు కాలేదు ఎలా తెలుసుకోవాలి? రకరకాల ఆలోచనలు చుట్టుముడుతున్న మహా బయట గట్టిగా అరుపులు ఏడుపులూ విని ఉలిక్కిపడి బిగుసుకుపోయింది.

సుబ్బూ కూడా కంగారుగా లేచి "ఏం జరిగింది?" అనడిగాడు మహా వైపు చూస్తూ.

"ఏమో, తెలియదు?" అంటూ బిక్కమొగమేసింది మహా.

సుబ్బూ తలుపు తెరవగానే అమ్మాజీ పరిగెత్తుకొచ్చి "మీరాబాయిగారు పోయారన్నా. ఆస్పత్రి నుండి బాడీ అట్టుకొచ్చారు" అంది తను ఏడుస్తూ.

"మీరాబాయా?" అర్థం కానట్లడిగాడు సుబ్బూ.

"అదే మన అవుసోనరమ్మ. చాలాకాలం నుండి జబ్బుతో వుంది కదా, ఈ మజ్జె కొడుకులే ఇంటద్దెలట్టు కెల్తన్నారు" అంటూ వివరణిచ్చింది అమ్మాజీ.

"ఓ, పైన మేడమీదుంటారు కదా!" అన్నాడు సుబ్బు.

"అవును పాపం" అంటూ మళ్ళీ ఘొల్లుమంది అమ్మాజీ. అప్పటికే ఎవరికి తగిన శక్తిలో వాళ్ళు రాగాలు తీస్తున్నారు.

నెత్తీ నోరు కొట్టుకుంటున్నారు.

క్షణాల మీద బయట షామియానా వేసారు. ఆమె భౌతిక శరీరమున్న గాజు పెట్టెని ఒక బల్లమీద పెట్టి ఆమె కొడుకులూ కోడళ్ళు, మనవలు పూలదండలు వేసి అటు పక్కగా ఉన్న కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

సుబ్బూ వెళ్ళి అక్కడే స్థంభానికి జేరబడి చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

పాపాయమ్మ అక్కడే ముక్కాల పీటేసుకుని రాగాలు తీస్తోంది.

"అమ్మ నా కూతురో. మమ్మల్నొదిలేసి ఎల్లిపోయావా? మేమేం సేయలే తల్లీ? ఆ సావు నాకెందుకు రాలేదో? దేవుడు నన్నెందుకు ఎత్తుకుపోలేదో? నడిసెల్తుంటే సీమ దొరసానిలా వుండేదానివి. కడిగిన ముత్తెంలా మెరిసిపోయేదానివి" అంటూ ఆవిణ్ణి రకరకాలుగా వర్ణించి ఏడుస్తోంది.

సుబ్బు పాపాయమ్మ ప్రావీణ్యాన్ని కన్నార్పకుండా చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

తనక్కడ కొచ్చి రెండేళ్ళయింది. మీరాబాయిని ఎన్నడూ చూడను కూడా చూడలేదు. ఆవిడెప్పుడు దొరసానిలా చకచకా నడిచిందో, ఎప్పుడు ముత్యంలా మెరిసిపోయిందో అర్థంకాలేదు. కంటివెంట ఒక చుక్క కన్నీరు లేకుండా అలసిపోకుండా ఒకే స్థాయిలో నేలని కొట్టి కాసేపు తలకొట్టుకుని గంగిరెద్దువాడి సన్నాయి మేళంలా ఒకే రీతిలో ఏడుస్తున్నది.

మిగతావాళ్ళు సరేసరి.

ఎవరికి తగిన స్థాయిలో వారు ఏడుస్తున్నారు.

నిజానికి ఆమె తాలూకా వాళ్ళంతా మౌనంగా కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

అద్దెలకున్నవాళ్ళే తతంగమంతా నడుపుతున్నారు.

ఇంతలో సుడిగాలిలా ఉమ్మడి సీతొచ్చి పడింది.

"అక్కా ఎల్లిపోయావా? అసలు నువ్వెల్లిపోటమేంటక్కో. అప్పుడేవన్నావూ మల్లితోటలో పూలు తెమ్మన్నావా లేదా? నేను తెచ్చాను కాదక్కో. మోటబావికాడేవన్నావు. ముంజెలు తినాలుందే సీతా, అట్టుకొస్తావా అనడిగావు. నేను తెచ్చాను కాదో.. అక్కా. కోటగుమ్మానికెల్లి కోకలట్టుకు రావే సీతా యియ్యి బరువుగున్నాయి కట్టలేనే అన్లేదూ! నేను తెచ్చేను కాదో అక్కా..." అంటూ ఒక చాంతాడంత లిస్టు చెబుతా అక్కడ రాలిన పూలరేకుల్ని ఏరి బుట్టకేస్తూ ఏడుస్తోంది సీత.

సీత లౌడ్ స్పీకర్ లేకుండా ఆ స్థాయిలో ఏడుస్తుంటే మిగతావాళ్ళ నోర్లు ఠక్కున మూతబడిపోయాయి.

మీరాబాయి పెద్దకొడుకు సుబ్బుని దగ్గరకి రమ్మని సైగ చేసాడు. సుబ్బు వెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

"ఎవరీవిడ?"

"వీళ్ళకి ఎడ్రస్ ఏముంటుందని చెప్పనండీ. ఇక్కడే నాలుగిళ్ళల్లో పనిచేస్తుంటుందండి."

"పేరు?"

"ఉమ్మడి సీతంటారండి"

"సరే సరే!" అంటూ తమ్ముడి వైపు చూసి "త్వరగా తతంగం కానిద్దాం. వీళ్ళెందుకు ఏడుస్తున్నారో తెలుసు" అన్నాడు.

వెంటనే మీరాబాయికి జరగాల్సిన తంతు పూర్తి చేసారు. సుబ్బుకూడా బాడీతో స్మశానం దాకా వెళ్ళాడు.

సీత ఆ ప్రాంతమంతా కడిగింది.

పాపాయమ్మ, అమ్మాజీలు స్నానాలు కానిచ్చారు.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది అమ్మాజీకి మహా.

గబుక్కున పరిగెత్తుకుని సుబ్బు యింట్లోకెళ్ళింది.

మహా మంచమ్మీద ముడుచుకుని ఏడుస్తోంది.

"ఏంటి పాపగారూ మీరు కూడా మీరాబాయికోసం ఏడుస్తున్నారాండీ, సాల్లెండి. ఆవిడకి తొంభైయేళ్ళు. చాలారోజుల్నుండి రోగంతో పీక్కుంటున్నది. ఎప్పుడో రాజస్థాన్నుండి వచ్చారు. బాగా సంపాదించారు. కోటగుమ్మం కాడ చాలా షాపులు ఈళ్ళయ్యే. అందరూ దానవాయిపేటలో, ప్రకాష్ నగర్లో కొంపలు కట్టుకుని సెటిలయిపోయారు. ఇది ఆళ్ళుకొన్న మొదట కొంప. అందుకే ఆవిడకి ఎల్లటం యిట్టం లేక పైనుంటది. డబ్బుకి చాలా గట్టిది. ఏవట్టుకెల్లింది. ఆవిడకోసం మీరేడవడవేంటి?" అంది అమ్మాజీ మహాని మందలిస్తున్నట్లుగా.

మహా గబుక్కున అమ్మాజీని కౌగలించుకుంది.

"నాకు.. నాకు భయమేస్తోంది అమ్మాజీగారూ! ఆ ఏడుపులు నేను అలా ఎప్పుడూ వినలేదు" అంది.

అమ్మాజీ గట్టిగా నవ్వింది రెండు చేతుల్తో మహాని పొదవి పట్టుకుని.

"చాల్లెండి. ఇయ్యన్నీ ఎదవ నాటకాలు. రాత్రి ఆళ్ళు పెట్టే తిండికోసం - పోసే మందుకోసం ఈళ్ళంతా యిలాగే ఏడుస్తారు. అప్పుడే ఏవయింది. రాత్రి చూడాలి బాగోతం. ఇయ్యన్నీ మనసులో ఎట్టుకోకండి మీరు."

"నేనెప్పుడూ యిలా చూడలేదు." అంది మహా వణికిపోతూ.

"అవునండి మీలాటోరు యిలాటిసోట్లు సూసుండరు కదా!" అంది అమ్మాజీ భుజమ్మీద తట్టి ఊరడిస్తూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments